

Tiszta mosoly

*Tiszta mosoly csókolja számat
ragyogásban csillog a szemem,
szívemben édes jókedv táncol
öl, ringat a szép szerelem.*

*A dús fény rám csordul a napból
a tavasz is csak én rám kacag,
a fájdalmat üsse az idő
éljenek az őszinte szavak!*

*Röppen az élet, alakul a vágy
velem most a világ egyesül,
legyen mindig büszke a költő
ha a mosoly karjába kerül.*

*A bánat az öl, sárba tapos. —
s csak úzd el, ha arcodra ül,
az egész világgal fogjál kezét
s mindenki elfogad emberül.*

*Birtokod legyen a vígság
hisz az élet úgy sem tart sokáig,
varázsló mosolyoddal nézzél
fel a szép nagy magasságig.*

*Tiszta mosoly fürdeti arcom
ragyogásban csillog a szemem,
szívemben édes jókedv dobban
csókomat csókkál üzenem.*

Kettőnk találkozója

*Felettem fekete felhők tornyosulnak;
csipp-csupp, micsoda fene sár,
nagy esőcseppek hullnak. — —
Megérkeztem, megfordul a kulcs,
s nagyot csörren a zár.
Belépek,
a kedvesem vár,
s ki tudja mióta!? —
Percek, napok, hónapok múltak
hú évek,
s csak most lett való, kettőnk találkozója.
(1953.)*

Farkas Béla

Lombok között

A költő

A költővel minden összenő:
a kő, a fa, az óceán,
ő mindig, mindenhol láthatod
késő este, reggel korán.

A napból, ha rád csorog a fény
a költő csókos kedve ez,
a nagyvilág szép arcképe ő
és szeretve szerelmetes.

Csendül a rím, talán hallod is
az ő szíve muzsikája szól,
ő mindig ölelve adja át
a legszentebb, őszinte szót.